

За назъ най-свидното е сбрано въ тая речъ:
лучъ, слово, помисълъ, въздишка, плугъ и мечъ —
и всичко коренъ що е вбило во земята,
да ни со своя ръстъ възвиси и душата.
Тя на светътъ ни е едничъкъ наши святъ!
Тя е во зърното, съ което благодатъ
на бедний труженикъ расте по ниви златни —
и въ чийто хлебенъ шумъ сж божии думи внятни.
Тя въ радостний е викъ на пролетния дроздъ.
Тя е во сладкий сокъ на есенния гроздъ,
прикътанъ въ завета на лозовата шума.
България, това е най-светата глума
на нашите врази въ нечистите уста —
като Христа на кръстъ, глумена но света!
Това е росний дъхъ на злащите въ полето.
България, това Балкана е, въ небето
издигнатъ, песенъта на песните да пей —
за туй въ душа ни що тъмнее и купней
за светлина. Това е въздуха що дишемъ!
Тя е во словото съ което ние пишемъ
на земния животъ во книгата света
делата, що ги е родила любовъта,
и правда божия зарадъ животъ кърмила.
България, това е извора на сила
кипящъ въ света светихъ на нашите души —
когото земна властъ не може пресуши.
Въ струите му тече самата божа воля —
и възпои ни тя туй въ робската неволя
въ свободата сега което ще цъвти...
Трудътъ на нашите сърца го освети
самъ Богъ, — подъ знамето и въ жива братска слога,
и ний да осветимъ днесъ волята на Бога!...
Богъ и България — единство въ двойна плътъ!
Богъ и България на клетва ни зовжтъ.
и тая клетва ний предъ кръста да дадеме —
за нея да живеймъ, за нея да умреме!“